

Mete Ergin (28 Mart 1934 - 5 Ekim 2015)

Çevirmen. Robert Kolej mezunudur. Bir süre Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Filolojisi bölümünde eğitim gördü. Jack London, Ernest Hemingway, Bertrand Russell, Bernard Shaw, Erskine Caldwell, O'Henry gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı. Mete Ergin'in Gani Yener'le birlikte Türkçeye kazandırdığı *Durgun Don* (Mihail Şolohov, 4 cilt) adlı nehir roman da Yordam Edebiyat tarafından yayımlanmıştır.

Mete Ergin'in İngilizceden çevirdiği *İstiridye Korsanları* (*The Cruise of the Dazzler*), ilk olarak 1991 yılında (*Yol* ile birlikte) Engin Yayıncılık tarafından yayımlanmıştır.

Yordam Edebiyat'ta
JACK LONDON YAPITLARI

Mete Ergin'in Türkçesiyle

Kurt Dölü

(öyküler, 1900)

Atalarının Tanrısı

(öyküler, 1901)

İstiridye Korsanları

(roman, 1902)

Vahşetin Çağrısı

(roman, 1903)

Oyun

(roman, 1905)

Beyaz Diş

(roman, 1905)

Haytalarla Çolpalar

(öyküler, 1907)

Martin Eden

(roman, 1909)

Yanan Gün

(roman, 1910)

John Barleycorn (Alkollü Anılar)

(roman, 1913)

JACK LONDON

İSTİRİDYE
KORSANLARI

ROMAN

TÜRKÇESİ
METE ERGİN

yordam
edebiyat

Yordam Edebiyat: 56 • **İstiridyе Korsanları** • Jack London

ISBN 978-605-172-331-0 • *Türkçesi*: Mete Ergin

Düzeltilme: Didem Gerçek • *Kapak ve İç Tasarım*: Savaş Çekiç

Sayfa Düzeni: Gönül Göner • *Birinci Basım*: Mart 2019

© Yordam Kitap, 2016

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 10829)

Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat:3 34110 Cağaloğlu - İstanbul

Tel: 0212 528 19 10 • **W:** www.yordamkitap.com • **E:** info@yordamkitap.com

www.facebook.com/YordamEdebiyat • www.twitter.com/YordamEdebiyat

instagram.com/yordamkitap

Baskı: İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri (Sertifika No: 10614)

Çobançeşme Mah. Altay Sok. No: 8

Yenibosna - Bahçelievler / İstanbul

Tel: (0212) 496 11 11

İSTİRİDYE
KORSANLARI

ROMAN

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ KISIM

Birinci Bölüm	
KARDEŞLER	19
İkinci Bölüm	
DRAKO REFORMLARI	25
Üçüncü Bölüm	
“YANIK”, “KIZIL KAFA” VE “KIZILCIK”	31
Dördüncü Bölüm	
DİNSİZİN HAKKINDAN İMANSIZ GELİR	42
Beşinci Bölüm	
EVE DÖNÜŞ	48
Altıncı Bölüm	
SINAV GÜNÜ	53
Yedinci Bölüm	
BABA İLE OĞUL	60

İKİNCİ KISIM

Birinci Bölüm	
FRISCO KID İLE YENİ MİÇO	67
İkinci Bölüm	
GÖZALAN'DA	73

Üçüncü Bölüm	
KORSANLARIN YANINDA	79
Dördüncü Bölüm	
KAPTAN İLE MÜRETTEBAT	85
Beşinci Bölüm	
JOE KAÇMAYI DENİYOR	90
Altıncı Bölüm	
DOSTLUK KURULUYOR	96
Yedinci Bölüm	
İSTİRİDYE YATAKLARINDA	102
Sekizinci Bölüm	
HIRÇIN DENİZDE KURT DENİZCİLER	109
Dokuzuncu Bölüm	
FRISCO KID'İN ÖZEL KUTUSU	116
Onuncu Bölüm	
FRISCO KID'İN ÖYKÜSÜ	121
On Birinci Bölüm	
JOE'NUN YENİ SORUMLULUĞU	127
On İkinci Bölüm	
ÇOCUKLARIN KAÇIŞ PLANI	134
On Üçüncü Bölüm	
KORKULU SAATLER	139
On Dördüncü Bölüm	
JOE İLE BABASI	145

JACK LONDON

YAZAR, SERÜVENCİ, SOSYALİST

Yeşim Dinçer

Jack London'ın bugün hayranlıkla okuduğumuz romanları ve kısa öyküleri, hareketli geçen yaşamından güçlü izler taşır. Geçimini sağlamak için çocukluğundan itibaren verdiği mücadele, kendi kendini eğitmek üzere kitaplara dört elle sarılması, sahip olduğu keskin gözlem yeteneği, onunla aynı kuşaktan bir başka realist yazarın, Gorki'nin yaşamıyla karşılaştırılabilir ancak.

Jack London 12 Ocak 1876'da, talihsiz koşullarda dünyaya gelmiştir. Biyolojik babasının, hamile kalan annesi Flora'yı terk ettiği; ümitsizliğe kapılan kadının intihara kalkıştığı ve ruhsal dengesinin sarsıldığı söylenmektedir. John Griffith Chaney adı verilen bebek, siyahi bir süt anneye emanet edilir. Flora doğumdan bir yıl kadar sonra yeniden evlenir ve oğlunu, eşinin önceki evliliğinden olma iki kız çocuğuyla birlikte büyütür. Jack London soyadını aldığı üvey babası John London'ı hayatı boyunca "baba", üvey kardeşlerini de "kız kardeş" olarak benimsemiş, hem onlarla hem de çok sevdiği süt annesiyle kurduğu aile bağını korumuştur.

Yazarın çocukluğunun ve ilk gençliğinin ne denli büyük bir yoksulluk içinde geçtiğini kayda alan biyografi yazarları, bu durumun nesnel sebepleri üzerinde durmazlar genellikle. Jack London'ın dünyaya gelişi, kapitalizmin ilk büyük krizini yaşadığı ve tarihe Uzun Bunalım (1873-1896) adıyla geçen döneme denk düşer. ABD bankalarının iflasıyla tetiklenen kriz, demiryolu şirketlerinin ve işletmelerin batmasıyla yıkıcı bir hal almıştır. 1876'ya gelindiğinde

her yedi Amerikalıdan biri işsizdir. Birçok yorumcuya göre bunalım, Birinci Dünya Savaşı'na neden olacak kadar uzun sürmüştür.

London ailesi bunalım yıllarını, California eyaletinin çeşitli şehirlerinde, çiftçilikten ev pansiyonculuğuna dek türlü işler deneyerek ama hiçbirinde dikiş tutturamadan geçirir. Jack London on yaşında sokaklarda gazete satarak çalışmaya başlar; Flora da öğrenci bulabildiği sürece piyano dersleri vermektedir. Yazar çocukken yaşadığı mahrumiyeti, üne kavuştuktan sonra kaleme aldığı otobiyografisinde şöyle anlatır:

Ben dünyaya yoksul gelmiştim. Yaşamım yoksulluk içinde geçmişti. Zaman zaman aç kaldığım olmuştu. Bütün yaşamıma ne bir oyuncuğım olmuştu ne de başka çocuklar gibi oyun oynamıştım. Bütün anılarımda yoksulluğun acısı vardı. Bu yoksulluk acısını sürekli çekmiştim. Bir dükkândan para verilerek satın alınmış ilk fanilamı sekiz yaşındayken giymiştim. Altı üstü ufacak bir fanilaydı işte. O kirlendiği zaman, yıkanınca kadar yine evde yapılmış çirkin fanilalara kalırdım. Dükkândan alınma o fanilam bana öyle gurur veriyordu ki, bir süre üstüme ondan başka bir şey giymemek için diretmiştim; (...) sonunda annem, bütün dünya görsün diye üstümde sadece dükkândan alınma o fanilayla dolaşmama izin vermişti. (*John Barleycorn*)

Jack London, formel eğitimini ancak sekizinci sınıfa dek sürdürebilir. Buna rağmen şehir kütüphanesine girmenin bir yolunu bulmuştur. Tarih ve serüven kitaplarına, kara ve deniz yolculuklarına özellikle meraklıdır. "*Deli gibi, kendimi harap edercesine okuyordum*" diye anlatır o dönemi. Bir yandan da denize açılma; tekdüze, sıradan yaşantısından kurtulma hayalleri kurmaktadır. On dört yaşına girdiğinde ufak bir yelkenli edinir ve San Francisco Körfezinin Oakland halicinde turlar atarak denizciliği öğrenmeye başlar. On beşindeyse, günde on iki saat işçilik yaptığı konserve fabrikasının ağır çalışma koşullarından bezerek "istiridye korsanı" olmaya karar verir.

San Francisco körfezinde kültürel olarak yetiştirilen istiridye yatakları, Jack London'ın dünyaya geldiği şehrin önemli bir besin ve gelir kaynağıdır o yıllarda. Gecenin karanlığından yararlanan

“korsanlar”, ticari bölgeye tekneyle süzülerek kaçak istiridye toplarlar. Yapılan iş, adından da anlaşılacağı gibi yasa dışıdır. Jack London, süt annesinden aldığı borçla bir tekne satın alır ve konserve fabrikasındaki öldürücü çalışmadan kaçıp, kitaplarda okuduğu serüvenleri yaşamak üzere korsanların arasına katılır. Umduğu parayı kazanamaz ama cesareti ve cömertliğiyle “İstiridye Korsanlarının Prensi” olarak nam salar. Yaşadıkları, ileride yazacağı gençlik romanı *İstiridye Korsanları*’na esin kaynağı olacaktır.

Jack London 1893 yılında, on yedi yaşını bitirir bitirmez Japonya’ya kadar uzanacak olan bir gemiye kaydolur. Japonya’nın kuzey kıyılarından Bering Denizine kadar uzanan bölgede, Kanada ve Birleşik Amerika avcı filoları ayıbalığı sürülerini yağmalamaktadır. Dönüşte, artık bir baltaya sap olmanın vakti geldiğini söyleyen annesini dinleyerek günde on saatten, saat başına on sent ücretle bir kenevir fabrikasında işe girer. Söz verilen ücret zammı yapılmayınca istifa eder ve elektrikçi olma ümidiyle Oakland tramvay işletmesine başvurur. Ancak kendisine verilen görev, ateşçiye kömür taşımak gibi fiziksel dayanıklılık gerektiren vasıfsız bir iştir; üstelik, her biri ayda kırk dolar alan iki adamın işini tek başına ve ayda sadece otuz dolara yapmaktadır. “*Kaç sefer kömürlerin üstüne, kimsenin beni göremeyeceği bir yere oturup öfkemden, hırsımdan, yorgunluktan ve umutsuzluktan ağladım*” diye anlatır o günlerini. Neredeyse sakatlanacakken birlikte çalıştığı ateşçinin, gerçeği, yani nasıl bir sömürüye maruz kaldığını fısıldamasıyla bu işten de ayrılır.

Tarihe “1893 paniği” olarak geçen yeni bir mali kriz, iş bulma imkânlarını iyice daraltmıştır. Demiryollarının inşası için hesapsızca verilen krediler, bankaların art arda batmasıyla sonuçlanır. Jack London, ABD’yi bir baştan öbür başa dolaşmak üzere uzun bir yolculuğa çıkar. Elbette beş parasızdır ve kullandığı başlıca taşıt, kaçak olarak bindiği posta trenleridir. İş bulduğunda çalışarak, bulamadığında kapıları çalıp yiyecek dilenerek, ahırlarda ya da parklarda geceleyerek sürdürür yolculuğunu. Yük vagonları, sokaklar, cezaevleri, kendisi gibi “İpsiz”lerle doludur. Evsizleri

bir asayiş sorunu olarak gören yasalar yüzünden hapse düşer ve mahkûmların zorla çalıştırıldığı Erie İl Cezaevinde otuz gün kalır.

Evine döndüğünde yarım kalan öğrenimini tamamlamak üzere Oakland Lisesine girer; kas gücünün değil, kafa gücünün para ettiği sonucuna varmıştır. Okul harcamalarını karşılamak için yine çalışıyordu. Lisede bir yıl okuduktan sonra, kestirmeden üniversiteye gitmeye karar verir. Üç ay boyunca günde on dokuz saat çalışarak hazırlandığı giriş sınavını kazanır ve California (Berkeley) Üniversitesine kabul edilir. Ancak ilk yarı yılını tamamladıktan sonra okula devam etmez. Hem para sıkıntısı çekmektedir hem de üniversite ona istediklerini verememiştir.

ABD’de gelişen yeni teknolojiler sayesinde, baskı maliyetleri düşen dergi yayıncılığı yükseliştir. Geniş bir kitleye yönelik popüler dergilerin sayısı ve tirajında patlama yaşanır; kısa öykü türü için de güçlü bir pazar doğar. Yazarlara hatırı sayılır telifler ödenildiğini öğrenen Jack London, *“canla başla, yaratıcı bir tutkuyla”* yazmaya koyulur. Bazen düzenli olarak günlerce üst üste günde on dört saat yazdığı oluyordur: *“Binbir zorlukla satın aldığım okul kitaplarımı gülünç paralar karşılığında kitapçılara sattım. Bula bildiğim yerlerden ufak tefek borç paralar aldım ve azalan gücüyle birlikte kazancı da düşen babamın sırtına, bir de kendi geçim derdimi yükledim”* diye anlatır ilk yazarlık çabalarını. Bu dönem fazla uzun sürmez. Yazılarını gönderdiği dergilerden olumlu bir yanıt alamayınca bir buharlı çamaşırhanede işe girip çalışmaya başlar.

O sıralarda ABD’de tarihin en büyük “altına hücum” dalgalarından biri yaşanmaktadır. Kanada’nın Yukon bölgesinde, Klondike ile Yukon nehirlerinin kavuştuğu yerde yeni bir altın yatağı keşfedilmiştir. Haberi alan yüz bin civarında Amerikalı, zengin olma ümidiyle yollara düşer. Jack London da, kız kardeşiyle kocasının, parası ileride ödenmek üzere kendisine sağladıkları malzemeyle Klondike’a gider. Kış mevsiminin çok çetin geçtiği, nehirlerin donduğu bölgede, her türlü araç gereç ve yaşamsal gıda güçlekle tedarik edilmektedir. London, sırtında altmış kiloluk yükü, en berbat yollarda, günde kırk kilometre kat ettiğini; birlikte yük taşıdığı

Kızılderilileri bile yaya bıraktığını anlatacaktır ileride. Fiziksel gücüyle gurur duymaktadır. Ne var ki iskorbüt hastalığına yakalanıp bir yıl sonra evine döner. Hastalığına, muhtemelen yeterli sebze ya da meyve yiyememekten kaynaklı vitamin eksikliği yol açmıştır.

Jack London, Klondike'tan eli boş döner. Fakat bu süreçte dinlediği ya da bizzat tanık olduğu hikâyeler, tanıştığı kişiler, gözlemlediği doğa-insan ilişkisi ve hatta hayvan davranışları, daha sonra yazacağı *Vahşetin Çağrısı*, *Beyaz Diş* gibi muhteşem romanlara, çok sayıda kısa öyküye kaynaklık edecektir. Evden uzaktayken babası ölmüştür ve bütün aile artık onun eline bakmaktadır. Postacı olabilmek için açılan memurluk sınavına girer; ilk sınavı da verir.

Kadro açılmasını beklerken gazetelere yazılar, dergilere de kısa öyküler gönderir. Gazete editörlerinden yanıt alamasa da basılan öykülerinden ufak paralar kazanmaya başlamıştır. Postaneden işe girmesi için çağrı tam da bu sırada gelir. Oakland postane müdürü ile yaptığı ve durumunu açık yüreklilikle anlattığı görüşme, hayatının dönüm noktasıdır belki de... Yazarlıktan para kazanma şansı açılmış gibi gözükse de başarısı kesinlik kazanmamıştır henüz. Müdürdürden kendisini şimdilik atlamasını, bir sonraki adayı işe almasını, bundan sonra ilk yer açıldığında haber vermesini rica eder. Adamın kabalığı ve anlayışsızlığı karşısında tepesi atarak işi reddeder.

Gemilerimi yaktıktan sonra balıklama yazı işine daldım –diye anlatmaktadır.– Her şeyde, her işte öteden beri aşırıya kaçan bir insanımdır. Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar hep yazılarımla uğraşıyordum: yazıyor, daktilo ediyor, gramer çalışıyor, bütün yazı biçimlerini, başarı kazanmış yazarların nasıl başarıya ulaştıklarını anlamak için onların yazılarını inceliyordum. Yirmi dört saatte beş saatlik uykuyla yetinip, geri kalan on dokuz saatin hemen hemen tümünü çalışmaya ayırıyordum.
(*John Barleycorn*)

Jack London'ın yazar olma özlemini ve çabasını en güzel dile getirdiği romanı, *Martin Eden*'dir: Martin Eden, bir yanıyla Jack London'ın ta kendisidir: Yoksulluk nedeniyle eğitimi yarım kalan,

bilgi açığı tükenmek bilmeyen bir azimle kitap okuyarak telafi eden, sahip olduğu tek takım elbiseyi rehin vererek geçinmeye çalışan, bakkal veresiyeyi kestiğinde aç kalan, onlarca yazısı editörler tarafından geri çevrilse de yazmayı sürdüren, bu konuda kendisine yol gösterecek kimseyi de tanımayan, eli nasırlı genç denizci. *Martin Eden*'i okuyan kimi eleştirmenler, derme çatma bir okul öğrenimine sahip bir denizcinin üç yıl içinde başarılı bir yazar haline gelmesini inandırıcı bulmadıklarını söylemişlerdir. Jack London, ikisi lise ve üniversitede, biri yazı yazmakla, ama tümü de dur durak bilmeyen yoğun çalışmayla geçen üç yılın sonunda amacına ulaştığını söyleyerek yanıtlar onları...

• • •

Önce dergilerin kapıları açılır Jack London'a; ardından Klondike öykülerinin derlendiği *Kurt Dölü* basılır. İlk kitabının çıktığı yıl, 7 Nisan 1900'de ilk evliliğini yapar. Eşi Bess Maddern ile, dostlukları romantik bir boyut kazanmazdan önce, neredeyse beş yıldır tanışıp görüşüyorlardır. Bess, Jack London'ın üniversite giriş sınavına hazırlanmasına yardım etmiştir. Evlilik kararı almaları, her ikisini de tanıyanlar için sürpriz olur ve "mantık evliliği" yaptıkları şeklinde yorumlanır. Çiftin bir yıl arayı iki kız çocukları dünyaya gelecek, ancak beraberlikleri uzun sürmeyecektir.

Jack London 1902 yılında, şehrin işçi semtlerinden East End'de birkaç ay yaşamak üzere Londra'ya gider. Burada birinci elden tanışıklık ettiği büyük sefaleti *Uçurum Halkı*'nda kitaplaştırır. O güne kadar yazdıkları belli bir ilgi görmüş olsa da, Buck adlı köpeğin ana karakter olduğu romanı *Vahşetin Çağrısı* (1903) yazarı zirveye taşır. Bu küçük başyapıt, benzer bir temaya sahip olan, 1906 tarihli *Beyaz Diş*'le birlikte, her kuşaktan okurun sevgisini kazanmıştır.

London San Francisco merkezli bir gazetenin önerisiyle, 1904'te patlak veren Rus-Japon Savaşı'nı izlemek için Japonya'ya hareket eder. İki emperyal devlet, Mançurya topraklarında (Çin'in kuzey doğusundaki bölge) ve Kore Denizinde paylaşım mücadelesi içindedir. Jack London, cepheye sızmaya çalışırken iki kez tutuklanıp

Amerikalı diplomatların araya girmesiyle serbest kalır. Sonunda Japon ordusu ile sınıra seyahat etmesine izin verilir.

Yazar sıkıntılı geçen boşanma sürecini takiben Charmian Kitteridge ile ikinci evliliğini yapar. Charmian ile Jack'in tanışmasına, genç kadını büyüten teyzesi –aynı zamanda yazarın ilk öykülerinden birini basan *Overland Monthly* dergisinin editörü– Netta Earnes vesile olmuştur. Netta ve eşi, sosyalist yazar ve sanatçılardan oluşan, Jack London'un da dahil olduğu ortak bir sosyal çevreyi paylaşırlar.

London aktif devrimci siyasetle çok genç yaşta ilgilenmeye başlamıştır. Yirmi yaşındayken Sosyalist Emek Partisi'ne (SLP) katılır. 1901 ve 1905 seçimlerinde Oakland belediye başkanlığına aday olur ancak kayda değer bir sonuç elde edemez. Sosyalizm fikrini gençler arasında yaygınlaştırmak üzere ülkenin çeşitli merkezlerindeki üniversitelerde konferanslar verir; davet edildiği kulüplerde, örgütlerde konuşmalar yapar. Bu amaca hizmet edecek denemelerden oluşan iki kitap yayımlar: *The War of the Classes* (Sınıflar Savaşı, 1905), *Revolution and other Essays* (Devrim ve Diğer Makaleler, 1910). Jack London'un sosyalizmi, yaşam deneyiminden süzülerek gelmiştir. Roman ve öykülerinde öne çıkan gelir eşitsizliği ve yoksulluk, sömürü ve sınıf çatışması, insanın adalet arayışı, kapitalizmin yıkıcı etkileri gibi temalar dünya görüşüne paraleldir.

Açık havada zaman geçirmeyi, ata binmeyi çok seven Jack London, Charmian ile evlendiği yıl (1905), California'da bir çiftlik arazisi satın alır. Yazarlıktan elde ettiği gelirin önemli bir kısmını topraklarını genişletmek için harcar. Burayı “*sürdürülebilir tarım*” yapılan bir yer haline getirmeyi aklına koymuştur. Tarım kitapları okuyarak kendi kendini eğitir. California'nın ilk beton silosuna sahip olmakla, kendi tasarımı olan domuz ağılıyla övünmektedir. Ancak kötü şans mıdır yoksa işletme beceriksizliği midir bilinmez, bir kısmını borç alarak yaptığı onca yatırıma rağmen, çiftlik sonunda iktisaden başarısız olur.

Kimilerine göre başarısızlığın nedeni, Jack London'un aynı anda birçok şeyle birden ilgilenmesi ve çiftliğin denetimini ihmal etmiş olmasıdır. Bu arada hem yeni kitaplarını yayımlamakta hem de sa-

hip olduğu yelkenliyle yolculuklara çıkmaktadır. Sportif Charmian bu uzun deniz yolculuklarında mükemmel bir yol arkadaşıdır. Birlikte Hawaii adalarına yelken açarlar; Jack London Honolulu'dan, sömürgecilerin, misyonerlerin, tüccarların yöreyi nasıl talan ettiğini anlatan kısa öykülerle geri döner. Charmain ise, Hawaii izlenimleri ile seyahat günlüklerini içeren iki kitap kaleme alır. Çiftin 1910'da dünyaya gelen tek çocuğu, sadece birkaç gün hayatta kalmıştır.

Jack London'ın bu döneme ait en önemli romanları arasında *Demir Ökçe* (1908), *Martin Eden* (1909), *Yanan Gün* (1910) ve *Ay Vadisi* (1913) sayılabilir. Yakında yükselecek olan faşizm dalgasına ilişkin kâhince öngörüler içeren *Demir Ökçe*, distopik roman türünün öncüsü olmuştur. Yazarın alkol alışkanlığını büyük bir içtenlikle dile getirdiği *John Barleycorn*, ölümünden üç yıl önce yayımlanır. Bu kitapta şunu itiraf etmektedir Jack London:

Ben yaşlandıkça, başarıım büyüdükçe, daha çok para kazandıkça, dünyaya sesimi duyurma olanaklarım arttıkça, alkolün yaşantımda tuttuğu yer aynı oranda büyüdü. Uğrunda savaştığım başarı ya da para gibi şeylerin savaşıma değmez olduğu ortaya çıktı. Geriye kala kala, beni bir kelepçe gibi yaşama bağlayan HALK kaldı.

Böbrek yetmezliği çeken ve acısını dindirmek için bir süredir morfin kullanan Jack London, 22 Kasım 1916 sabahı odasında baygın halde bulunur; aynı akşam hayatını kaybeder. Ölüm nedenine ilişkin ihtilaflı görüşler öne sürülmüştür. Çeşitli kaynaklarda morfin zehirlenmesi veya intihar ihtimali üzerinde durulmuş olsa da doktorunun düzenlemiş olduğu ölüm raporu, böbrek yetmezliğine işaret etmektedir. Bedeni vasiyetine uyularak yakıldıktan sonra külleri, çiftliğinin bulunduğu –daha sonra Jack London Eyalet Tarih Parkı olarak kamulaştırılan– araziye gömülmüştür. Jack London, sağlığında takdir edilip sonradan unutulmuş yazarlardan olmamıştır. Kırk yıl süren kısacık hayatına sığdırdığı elliyi aşkın kitap, zamanın acımasız akışına taptaze bir ruhla direnmeyi sürdürmektedir.

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ BÖLÜM

KARDEŞLER

PASİFİK'İN kükreyen dalgalarını arkalarında bırakarak ışıllı ışıllı yanan kumsal geçitler ve karayoluna çıkınca bisikletlerine atlayıp yıldırım hızıyla parkın yeşil yollarına daldılar. Üç kişiydiler; pırıl pırıl, rengârenk süveterler giymiş üç oğlan. Tam da rengârenk süveter giyen oğlan çocuklarına yakışır biçimde, hız sınırlamasını hiçe sayarak bisiklet yolunda fişek gibi gidiyorlardı. Hız sınırını neredeyse aşacaklardı. Atlı park polisine de hız sınırını aşmışlar gibi geldi, ama iyice emin olmadığından, şimşek hızıyla geçen çocukları uyarmakla yetindi. Çocuklar uyarıyı hemen kabul ettiler ve bir dönemeç sonra, yine rengârenk süveterli çocuklara yakışır biçimde hemen unutuverdiler.

Golden Gate Parkından fişek gibi çıkan çocuklar San Francisco'ya döndüler ve bayır aşağı inen uzun dönemeçlere, yayaları döndürüp tasalı gözlerle arkalarından baktıran bir hızla girdiler. Parlak süveterler şehrin caddelerinden uçarcasına geçiyor, dik bayırları tırmanmamak için ara sokaklardan dolaşiyor, böyle dik bayırları tırmanmaktan başka çare kalmayınca da tepeye en önce varabilmek için olmadık cambazlıklar yapıyorlardı.

Çoğunlukla hızı kendine göre ayarlayan, yarışın başını çeken ve cambazlık numaralarını ortaya atan oğlanı arkadaşları Joe diye çağırıyordu. "Önderi izle" oyunu oynayan grubun ön-

derliğini de, grubun en neşeli, en gözüpek üyesi olan Joe yapıyordu. Ama pedal basarak Batı Yakası'na girdikleri zaman, koca koca güzel konutlar boyunca ilerlerken Joe'nun kahkahaları zayıfladı, seyrekleşti ve çocuk elinde olmaksızın hızını yavaşlatıp geride kaldı. Laguna Caddesiyle Vallejo Caddesi kavşağında arkadaşları sağa saptı.

Joe gidonunu sola çevirirken, "Hoşça kal Fred," diye seslendi. "Hoşça kal Charley."

"Akşama görüşürüz!" diye seslendi ötekiler.

"Yok, ben gelemem," diye cevap verdi Joe.

"A, hadi ama" diye yalvardı ötekiler.

"Hayır, ders çalışmam gerekiyor. Hadi eyvallah!"

Joe yoluna yalnız başına devam ederken suratı asıldı ve gözlerine belli belirsiz, tasalı bir ifade geldi. Özellikle ıslık çalmaya başladı, ama ıslığı da yavaş yavaş hafifledi, cılızlaştı ve iki katlı büyük bir evin bahçe yoluna girdiği sırada tamamıyla söndü.

"Ah, Joe!"

Joe, kütüphanenin kapısı önünde durakladı. Bessie'nin içeri de harıl harıl derslerini çalışmakta olduğunu biliyordu. Bütün derslerini neredeyse bitirmek üzereydi üstelik de, zira Bessie derslerini her zaman akşam yemeğinden önce bitirirdi, eh, yemeğe de birkaç dakika kalmıştı. Kendi derslerine gelince, daha sayfa açmamıştı o. Aklına gelen bu düşünce onu kızdırdı. İnsanın bir kız kardeşinin olması zaten kötü bir şeydi –hele bu kız kardeş kendisinden iki yaş küçükse– ama bir de aynı sınıfta olup da ders konusunda bu kız kardeşten hep bir baş geride kalmak doğrusu çekilir şey değildi. Joe aptal filan değildi. Aptal olmadığını kendisi herkesten iyi bilirdi. Ama her nedense –neden olduğunu pek bilemiyordu– akli hep başka yerlere gidiyor, bir türlü derslerini hazırlayamıyordu.

"Joe! İçeri gelir misin lütfen!" Bessie'nin sesinde bu sefer pek hafif, belli belirsiz bir şikâyetçi ton vardı.

Joe kapıyı sert bir hareketle açarak, "Ne var?" diye sordu.

Bunu oldukça kaba söylemiş, ama dağ gibi kitap yığılı büyük çalışma masasının ardından kendisine istekli gözlerle bakan ufacık tefecik kızı görür görmez de hafiften pişman olmuştu. Kitapların arasında kaybolmuş gibi duran kızın oturduğu koltuk o kadar kocamandı ki, koltuğun içinde olduğundan da çelimsiz ve küçük görünüyordu.

Joe onun yanına giderken, daha ince bir tavırla, “Ne var Bes!” diye sordu.

Bessie onun elini avucunun içine alıp kendi yanağına bastır-
dı ve yanı başında duran Joe’ya sevgiyle iyice sokuldu.

“Joe, derdin ne canım?” diye yumuşak bir sesle sordu. “Bana söyler misin?”

Joe susuyordu. Onun karneleri kendi karnelerinden iyi bile olsa, dertlerini küçük kız kardeşine açmak Joe’ya son derece gülünç ve saçma geliyordu. Bu küçük kız kardeşin ondan, dertlerini kendisine açmasını istemesi de aynı derecede saçma ve gülünçtü. Bessie onun elini yanağına bastırdığı sırada, Joe içinden, ‘Yanağı da ne kadar yumuşak!’ diye geçirdi. Ah, şu kızın yanından bir kurtarabilseydi kendini! Ne budalaca bir şeydi bu! Ne var ki kızın duygularını incitme ihtimali vardı ve kızların duygularının kolaylıkla incindiğini kendi deneyimlerinden biliyordu.

Bessie parmaklarını açtı ve Joe’nun avucunu öptü. Bir gül yaprağının dokunuşu kadar yumuşaktı bu öpücük; bu aynı zamanda Bessie’nin sorusunu tekrarladığı anlamına geliyordu.

Joe kararlı bir tavırla, “Bir derdim yok,” dedi. Hemen arkasından da tamamıyla tutarsız bir davranışla baklayı çıkardı ağzından: “Babam!”

Joe’nun gözlerindeki tasalı ifade bu sefer Bessie’nin gözlerine geçti. “Ama babam o kadar iyi, o kadar şefkatli ki Joe,” diye başladı kız. “Neden onu hoşnut etmeye çalışmıyorsun? Senden fazla bir şey istemiyor, üstelik de hep senin kendi iyiliğin için;

başka oğlanlar gibi aptal da değilsin ki. Birazcık çalışsan eğer, şöyle bir parçacık...”

Joe elini kaba bir biçimde çekip kız kardeşinin elinden kurtararak parladı: “Tamam işte! Ders başladı yine! Sen bile bana ders vermeye kalkışıyorsun. Sanırım yakında ders verme sırası bizim aşçıyla seyise de gelecek bu gidişle!”

Joe ellerini ceplerine soktu ve ardı gelmeyen dersler, sayısız derslerle dolu kasvetli, çekilmez bir gelecek canlandı gözlerinin önünde.

Gitmek üzere arkasını dönerken, “Beni bunun için mi çağır-mıştın?” diye sordu.

Bessie onun elini yine yakaladı. “Hayır, onun için değil; yalnız öyle tasalı görünüyordun ki, aklıma...” Bessie’nin sesi zayıfladı, cümlesi yarım kaldı, sonra birdenbire yeni baştan başladı: “Sana söylemek istediğim şeydu: Gelecek cumartesi için, Oakland Körfezinin karşı tarafındaki tepelere bir gezinti tasarlıyoruz.”

“Kimler gidiyor?”

“Myrtle Hayes...”

“Ne, o bacaksız mızımız mı?” diye Bessie’nin lafını yarıda kesti Joe.

Bessie cesaretle, “Onun hiç de mızımız olduğunu sanmıyorum,” diye cevap verdi. “Tanıdığım en tatlı kızlardan biridir o.”

“Eh, senin tanıdığın kızları düşünürsek, bu da pek bir şey ifade etmez. Peki, devam et. Başka kimler var?”

“Pearl Sayther ile kız kardeşi Alice, Jessie Hilborn, sonra Sadie French, sonra Edna Crothers var. Kızlardan bu kadar.”

Joe hor gören bir tavırla burnunu çekti: “Erkeklerden kimler var bakalım?”

“Maurice ve Felix Clement var, Dick Schofield var, Burt Layton var, sonra...”

“Bu kadarı yeter. Hepsini de muhallebi çocuğu.”

Bessie titrek bir sesle, “Ben... ben seninle birlikte Fred’le Charley’yi de çağırarak istiyordum,” dedi. “Seni içeriye onun için çağırdım; sizi davet etmek için.”

“Peki, ne yapacaksınız bu gezintide?” diye sordu Joe.

“Yürüyüş yapacağız, yabani çiçek toplayacağız –papatyalar hep açmış şimdiden– güzel bir yerde öğle yemeğimizi yiyip ondan sonra da...”

“Eve döneceksiniz,” diye onun lafını tamamladı Joe.

Bessie başıyla doğruladı. Joe tekrar ellerini ceplerine sokup bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Birdenbire, “Hepsi de muhallebi çocuğu!” dedi; “Programınız da muhallebi çocuklarına yakışır bir program. Bana göre değil; istemem, eksik olsun.”

Bessie dudaklarını sıkıp cesaretle mücadeleye devam etti. “Peki, sen ne yapmayı tercih ederdin?” diye sordu.

“Ben olsam hemen Fred’le Charley’yi alır, çekip bir yerlere gider, bir şeyler yapardım... bir şeyler yapardım işte!”

Sustu, Bessie’ye baktı. Kız kardeşi onun devam etmesini sabırla bekliyordu. Joe, duyduklarını, istediklerini kelimelerle anlatamayacağını anladı ve genel hoşnutsuzluğu birdenbire ayaklanarak onu pençesine aldı.

“Aman, sen anlayamazsın, işte!” diye parladı. “Anlayamazsın sen. Sen bir kızsın. Sen iki dirhem bir çekirdek olmak istersin, üstü başı temiz olmak istersin. Sen tehlikeden, serüvenden, böyle şeylerden hoşlanmazsın; kaba saba, haşarı, atılgan oğlanlardan hoşlanmazsın. Sen, beyaz yakalı, üstü başı her zaman tertemiz, saçları her vakit taralı gezen ve teneffüslerde sınıfta oturup kendilerini öğretmene okşatarak onların aferinlerini dinlemeyi seven cici çocuklardan hoşlanırsın; kavgaya dövüşe hiç girmeyen çocuklardan; kızlarla beraber yemek yemekten, onlarla dolaşıp çiçek toplamaktan dövüşe vakit bulamayan cici çocuklardan. Hıh, ben bilirim böylelerini; bunlar kendi gölgelerini görseler ödleri patlar, bir koyundaki kadar bile yürek

yoktur onlarda. Tamam işte, koyundan başka bir şey değil onlar. Ama ben koyun değilim, işte o kadar! Senin pikniğine de gitmek istemiyorum ve de gitmeyeceğim!”

Bessie'nin kahverengi gözleri dolu dolu oldu, dudakları titremeye başladı. Bu durum ise Joe'yu akıl almayacak kadar öfkeli yaptı. Zaten kızlardan başka ne beklenir? Hep vırvır, dırdır, sataşma, ondan sonra da pis pis ağlama. Anlamsız yaratıklardı şu kızlar vesselam.

“Sana da tek laf söylemeye gelmiyor, hemen ağlayıveriyorsun,” diye başladı Joe; kız kardeşini yatıştırmaya çalışıyordu. “Sanki bir şey söylemişim gibi. Ben kötü bir şey söylemek istemedim ki Bes. Vallahi istemedim. Ben...”

Çaresizlik içinde susarak kız kardeşine baktı. Bessie içini çekiyor, hıçkırıklarını tutmak için kendini zorlamaktan omuzları sarsılıyor ve boncuk gibi yaşlar yanaklarından yuvarlanıyordu.

Joe, “Öf be, öf be bu kızlardan!” diye bağırarak, büyük bir öfkeyle hızla odadan çıkıp gitti.

İKİNCİ BÖLÜM

DRAKO REFORMLARI

JOE birkaç dakika sonra, öfkesi hâlâ dinmemiş bir halde akşam sofrasına oturdu. Babası, annesi ve Bessie tatlı tatlı konuşurken Joe yemeğini sessiz sedasız yiyordu. İçinden hırslı hırslı önündeki tabakla konuşuyor, ‘al işte,’ diyordu; ‘bir dakika önce ağlar, bir dakika sonra kahkahalar atar.’ Halbuki kendisi hiç de öyle değildi. Eğer kendisini ağlatacak kadar önemli bir şey olsaydı, Joe’nun ağlaması herhalde günlerce sürerdi. Kızlar ikiyüzlüydü vesselem. Ağladıkları zaman söylediklerinin yüzde birine kendileri de inanmıyorlardı. Buna da şaşmamak gerekirdi. Herhalde sırf hoşlarına gittiği için ağlıyorlardı. Başkalarını, hele oğlanları üzme onlara zevk veriyordu. Oğlanlara hep satışmaları da bu yüzdendi zaten.

Joe gözlerini tabağından ayırmaksızın böyle bilgece düşüncelere dalmışken, bir yandan da yemeğinin hakkından geliyordu; zira insanın Cliff House’tan park yoluyla Batı Yakasına kadar yıldırım hızıyla pedal basıp da kurt gibi acıkmaması olanaksızdı.

Arada sırada babası, azıcık tasalı bir ifadeyle oğluna bakıyordu. Joe bu bakışları görmüyordu, ama Bessie hiçbirini gözünden kaçırmıyordu. Bay Bronson orta yaşlı, kasları gelişkin, gürbüz yapılı, ama şişman da olmayan bir erkekti. Heykel gibi bir yüzü vardı, çenesi kemikli, yüz çizgileri sertti, ama bakışlarında şefkat vardı ve ağzının kenarındaki çizgiler sertlikten çok

neşeye tanıklık ediyordu. Joe ile ikisi arasındaki büyük benzerliği anlamak için ikisine bir kere bakmak yeterdi. Her ikisinin de yüzünün belli başlı özelliğini geniş bir alın ile kuvvetli çene kemikleri meydana getirdiği gibi, gözleri de aynı kabuktan çıkma bezelye taneleri kadar birbirinin aynıydı.

Bay Bronson nihayet, “Dersler nasıl gidiyor bakalım Joe?” diye sordu. Yemek bitmiş, sofradan kalkmak üzereydiler.

Joe önemsemeksizin, “Bilmem ki?” dedi, sonra da ekledi: “Yarın sınavlara gireceğiz. O zaman anlayacağım.”

Joe odadan çıkmak üzere arkasını döndüğü sırada, “Nereye?” diye sordu annesi. Kahverengi gözleriyle yumuşak yaradılışını aynen Bessie’ye vermiş, ince uzun, zarif bir kadındı.

“Odama,” diye cevap verdi Joe. “Çalışmaya,” diye de tamamladı.

Annesi parmaklarını onun saçları arasına sokup karıştırdı ve eğilerek öptü. Joe odadan çıkarken, Bay Bronson memnunklukla gülümsedi ona. Joe sıkı çalışıp ertesi günkü sınavı geçmek azmiyle koş a koş a çıktı merdivenleri.

Odasına girince kapıyı kilitledi ve bir çocuğun çalışması için en elverişli biçimde hazırlanmış çalışma masasına oturdu. Gözlerini ders kitaplarının üzerinde dolaştırdı. Sabah ilk sınav tarihi dersinden girecekleri için, o da önce tarihten başlayacaktı. Kitabı, içindeki bir sayfanın katlanmış olduğu yerden açtı ve okumaya başladı:

“Drako Reformlarının üstünden kısa bir zaman geçtikten sonra, her ikisi de Salamis Adası üzerinde hak iddia eden Atina ile Megara arasında bir savaş patladı.”

Burası kolaydı; ama Drako Reformları nelerdi peki? Onların ne olduğunu öğrenmesi gerekirdi. Kitabın baş sayfalarını karıştırırken kendini pek çalışkan bir çocuk gibi hissediyordu –ta ki her nasılsa kitaptan kaldırdığı gözleri bir sandalyenin üzerinde duran beysbol maskesiyle, beysbol eldivenine takılana kadar. Geçen cumartesi oynadıkları o beysbol maçını pisi

pisine kaybettiklerini düşündü; Fred olmasaydı kaybetmezlerdi ya! 'Keşke öyle tutuk davranmasaydı Fred,' diye düşündü. Bu çocuk da arka arkaya en zor yüz topu yakalar, sonra en can alıcı durumlarda, kuştüyü kadar hafif gelen bir topu bile elinden kaçırırdı. Onu ilerideki oyuncular arasına verip, tutucu olarak onun yerine Jones'u almalıydı. Ama Jones da fazla heyecanlı bir çocuktü. Oyun ne kadar zorlu olursa olsun, top nereden, nasıl gelirse gelsin yakalar, ama yakaladıktan sonra topu ne yapacağı da hiç belli olmazdı.

İrkilerek kendini topladı. Amma da tarih çalışıyordu ha! Tekrar kafasını tarih kitabının üstüne eğerek başladı:

"Drako Reformlarının üstünden kısa..."

Cümleyi baştan sona kadar üç kere okudu ve ondan sonra, hâlâ Drako Reformlarını arayıp bulmamış olduğunu hatırladı.

Kapı tıkırdadı. Joe kitabın sayfalarını özellikle hışırdatarak çevirdi, ama hiç cevap vermedi.

Kapı tekrar takırdadı ve Bessie'nin sesi geldi kulağına:

"Joe, canım."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Joe. Ama daha Bessie cevap vermeden aceleyle devam etti:

"Kimseyi içeri almıyorum. Çalışıyorum şimdi."

"Acaba sana bir yardımım dokunur mu diye geldim," diye yalvardı Bessie. "Benim derslerim bitti de, düşündüm ki..."

"Tabii, bitirmişsindir sen derslerini. Hep bitirirsin zaten!" diye bağırdı Joe.

Gözlerini kitabının üstünde tutabilmek için başını ellerinin arasına aldı Joe. Ama beysbol maskesi onu rahatsız ediyordu. Kafasını tarih dersine verebilmek için o çaba harcadıkça, kafası da daha büyük bir inatla sandalyenin üstündeki maskeye ve bu maskenin rol aldığı bütün oyunlara gidiyordu.

Hayır, böyle olmayacaktı. Kitabı masanın üstüne yüzüstü kapadı, sandalyenin yanına gitti. Elini hızla savurarak maske-

yi de eldiveni de karyolanın altına fırlattı, hem de öyle şiddetle fırlattı ki, maskenin duvara çarparak geri zıpladığını duydu.

“Drako Reformlarının üstünden kısa bir zaman geçtikten sonra, her ikisi de Salamis Adası üzerinde...”

Maske duvara çarptıktan sonra yuvarlana yuvarlana karyolanın altından dışarı çıkmıştı. Joe maskenin görülebilecek kadar dışarı çıkıp çıkmadığını merak etti. Hayır, bakmayacaktı. Dışarı çıkmış olmasının ne önemi vardı ki! Tarih dersiyle bunun bir ilgisi yoktu. Joe'nun merakı kabarmıştı.

Gözlerini kaldırıp kitabın tepesinden şöyle bir baktı; işte, maske de oradan, hemen karyolanın kenarından ona bakıyordu. Katlanılır gibi değildi. Bu maske bu odadayken kendini dersine vermek için ne kadar uğraşsa boşunaydı. Gitti, maskeyi karyolanın altından çıkardı, götürüp odanın öbür yanındaki yüküğün içine attı, arkasından yüküğün kapısını kilitledi. Çok şükür, bu iş bitmişti! Artık bir parça ders çalışabiliirdi.

Tekrar dersinin başına oturdu.

“Drako Reformlarının üstünden kısa bir zaman geçtikten sonra, her ikisi de Salamis Adası üzerinde hak iddia eden Atina ile Megara arasında bir savaş patladı.”

Hepsi pek güzeldi de, yalnız şu Drako Reformlarının ne olduğunu bir öğrenebilseydi. Odayı yumuşacık, ılık bir ışık kapladı; Joe bunu birdenbire fark etti. Nereden gelebilirdi bu ışık! Pencereden dışarı baktı. Batan güneşin eğik ışınları yaz gününün alçak bulut kümelerine vuruyor, onları yer yer ılık bir pembe renge, yer yer kan kırmızıya boyuyordu; o ılık, yumuşacık kırmızılık da bulutlardan yere vuruyordu.

Joe'nun bakışları bulutlardan aşağıdaki körfeze kaydı. Denizden esen rüzgâr günle birlikte ölüyor, Fort Point açıklarında yelkenli bir balıkçı teknesi can çekişen rüzgârın son nefesleri önünde ağır ağır limana doğru yol alıyordu. Az ötede, havaya dumandan halkalar savuran bir römorkör, yedeğine aldığı üç direkli bir uskunayı açık denize çıkarıyordu, Joe'nun bakışla-

rı Marin County kıyılarına doğru kaydı. Karayla denizin birleştiği çizgi şimdiden karanlıkta kalmıştı ve batı göğüne karşı silüetinin keskin çizgileri belli olan Tamalpais Dağına doğru uzayan gölgeler tepelere tırmanıyordu. Ah! O, Joe Bronson şu balıkçı teknesinde bulunsa ve açık denizlerde yakalanmış balık yüküyle pupa yelken körfezden içeri giriyor olsaydı! Ya da batan güne doğru, dünyaya doğru baş vermiş şu uskunanın içinde olsaydı şimdi! Hayat buna denirdi, yaşamak buna denirdi; bu dünyada bir şey yapmak, bir şey olmak buna denirdi işte. Buna karşılık o bu kapalı odaya kısılmış, kendisi doğmadan binlerce yıl önce ölüp gitmiş insanları öğrenmek için kafa patlatıyordu.

Sanki orada fiziksel bir güç tarafından tutuluyormuş gibi pencerenin yanından kendini zorla kopardı, sandalyesiyle tarih kitabını alıp kararlı bir tavırla odanın en uzak köşesine giderek pencereye arkası dönük oturdu.

Bir an sonra, ya da ona bir an gibi gelen kısa bir süre sonra, kendisini yine pencereden dışarısını seyrederek hayal kurarken buldu. Oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Hatırında kalan son şey, kitabın sağ tarafındaki bir sayfada, “Drako Reformları ve Anayasası” diye bir başlık bulmuş olduğuydu. Ondan sonra da, anlaşılan bir uyurgezer gibi pencerenin yanına gelmişti. ‘Acaba ne zamandan beri buradayım,’ diye düşündü. Demin Fort Point açıklarında gördüğü balıkçı teknesi şimdi Meigg Rıhtımına sokuluyordu ağır ağır. Bu ise aşağı yukarı bir saate yakın bir sürenin geçtiğini gösteriyordu. Güneş çoktan batmıştı; denizin üzerine koyu kurşuni bir renk yayılıyor ve Tamalpais Dağının doruğunda ilk yıldızlar soluk soluk pırıldamaya başlıyordu.

İçini çekti ve köşesine gitmek üzere tam geri döndüğü sırada, havayı yırtan, upuzun tiz bir ıslık sesi geldi kulağına. Fred’di bu. Tekrar içini çekti. ıslık tekrarlandı. Sonra bir başka ıslık katıldı öbürüne. Bu da Charley’ydi. Köşede onu bekliyorlardı; talihli çocuklardı vesselam!

Ne yapalım, bu gece Joe'yu göremeyeceklerdi. İki ıslık düet halinde yükseldi. Joe iskemlesinde kıpırdandı, inlemeyle homurtu arası bir ses çıktı ağızından. Hayır, kendisini bu gece göremeyeceklerdi; kendi kendine böyle telkinde bulunurken ayağa kalktı. Daha Drako Reformlarının ne olduğunu bile öğrenmeden arkadaşlarına katılmasına olanak yoktu. Onu pence-reye çekmiş olan aynı güç, şimdi de onu odanın öbür yanındaki masanın başına çekiyordu. Bu güce uyarak tarih kitabını öteki kitaplarının en üstüne koydu, kapının kilidini açtı ve ancak koridorun yarısına kadar yürüdüğü zaman aklı başına geldi. Geri dönecek gibi oldu bir an, ama bir parçacık dışarı çıkıp sonra hemen dönerek dersini yine çalışabileceğini düşündü.

Merdivenden inerken dışarıda fazla kalmayacağına dair kendine söz verdi. Merdiveni gittikçe daha hızlı, daha hızlı iniyordu şimdi; öyle ki, sonlara doğru basamakları üçer üçer atlamaya başladı. Kepini başına koyduğu gibi yan kapıdan fırladı dışarı; daha köşe başına ulaşmadan, Drako Reformları Drako'nun kendisi kadar uzak bir geçmişte kalmıştı, yarınki sınavlar ise aynı derecede uzak bir geleceğe gitmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“YANIK”, “KIZIL KAFA” VE “KIZILCIK”

FOE, Fred’le Charley’nin yanına gelince, “Ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Uçurtmalar,” diye cevap verdi Charley. “Hadi gidelim. Seni beklemekten yorulduk.”

Üçü birlikte yola koyulup sokaktan aşağı inerek bayırın yamacına geldiler, oradan aşağıya, neredeyse ayaklarının dibindeymiş gibi görünen Union Caddesine baktılar. Onlar buraya “Cehennem” adını vermişti; tam da oraya yakışan bir addi bu. Kendilerine ise “Tepeliler” derlerdi ve Tepelilerin Cehennem’e inmesine de büyük bir serüven gözüyle bakarlardı.

Bilimsel uçurtma oyunu bu üç küçük Tepelinin en büyük zevkiydi; bir kilometre uzunluğundaki bir ipin ucunda aynı anda altı ya da yedi uçurtma birden uçurmak ise onlar için işten bile değildi. Uçurtma stoklarını sık sık tazelemek zorunda kalırlardı; zira kaza eseri ip koptuğu ya da uçurtmalardan biri baş atarak öbür uçurtmaları da ardı sıra sürüklediği, yahut da rüzgâr birdenbire kesiliverdiği zamanlar, uçurtmalar Cehennem’in dibini boylardı; onları Cehennem’den kurtarmak ise mümkün değildi. Bunun nedeni de Cehennem’de yaşayan çocukların, kendilerine özgü bir mülkiyet ve mal sahipliği anlayışına sahip, korsan yaradılışlı, yağmacı yaratıklar oluşuydu.